

Best seller των *New York Times*

KRISTIN
HANNAH

Αχανής μοναξιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η φύση δεν μας εξαπατά ποτέ·
πάντα εμείς εξαπατούμε τον εαυτό μας.

–ZAN-ZAK ΡΟΥΣΟ

1974

1

Εκείνη την άνοιξη, ισχυρές ριπές βροχής τράνταζαν τις στέγες. Το νερό τρύπωνε σε κάθε ρωγμή διαβρώνοντας ακόμα και τα πιο γερά θεμέλια. Κομμάτια γης, σταθερά στη θέση τους για γενιές ολόκληρες, τώρα κατέρρεαν σαν σωροί σκουριάς στους δρόμους, παρασύροντας σπίτια, αυτοκίνητα και πισίνες. Τα δέντρα ξεριζώνονταν και έπεφταν πάνω στα σύρματα, με αποτέλεσμα να διακόπτεται η ηλεκτροδότηση. Οι όχθες των ποταμών ξεχείλιζαν, τα νερά περνούσαν στις αυλές, κατέστρεφαν τα σπίτια. Άνθρωποι που αγαπιούνταν τσακώνονταν· οι καβγάδες ήταν συχνό φαινόμενο όσο η στάθμη του νερού ανέβαινε και η βροχή συνεχιζόταν.

Και η Λένι ήταν νευρική. Ήταν καινούρια στο σχολείο, άγνωστη μεταξύ αγνώστων· ένα κορίτσι με μακριά μαλλιά, χωρίστρα στη μέση, χωρίς φίλους, που περπατούσε ως το σχολείο μόνο του.

Εκείνη τη στιγμή καθόταν στο κρεβάτι της, είχε φέρει τα κοκαλιάρικα γόνατά της προς το επίπεδο στήθος της και δίπλα της είχε μια φθαρμένη χαρτόδετη έκδοση του βιβλίου *Στο λόφο του Γουότερσιπ*. Μέσα από τους λεπτούς τοίχους του ισόγειου σπιτιού, άκουσε τη μητέρα της να λέει: «Ερντ, μωρό μου,

σε παρακαλώ μην επιμένεις. Άκου...» Ο πατέρας απάντησε οργισμένος: « Άσε με ήσυχο, που να πάρει ο διάολος.»

Πάλι τα ίδια. Τσακώνονταν. Φώναζαν.

Σύντομα θα ακούγονταν και κλάματα.

Η κακοκαιρία έφερνε πάντα στην επιφάνεια τα σκοτάδια του πατέρα της.

Η Λένι έριξε μια ματιά στο ρολόι δίπλα στο κρεβάτι της. Αν δεν έφευγε αμέσως, θα έφτανε στο σχολείο αργοπορημένη και, ακόμα χειρότερο από το να είσαι καινούρια στο γυμνάσιο, ήταν να τραβάς την προσοχή των άλλων. Αυτό το είχε μάθει με δυσάρεστο τρόπο· τα προηγούμενα τέσσερα χρόνια είχε αλλάξει πέντε σχολεία. Σε κανένα δεν είχε καταφέρει να προσαρμοστεί, αλλά παρέμενε επίμονα αισιόδοξη. Πήρε μια βαθιά ανάσα, τεντώθηκε και σηκώθηκε από το μονό κρεβάτι. Διέσχισε προσεχτικά το γυμνό δωμάτιό της, προχώρησε στον διάδρομο και κοντοστάθηκε στην πόρτα της κουζίνας.

«Να πάρει η ευχή, Κόρα», είπε ο πατέρας της. «Ξέρεις πόσο δύσκολο μου είναι.»

Η μητέρα της έκανε ένα βήμα προς τον πατέρα, άπλωσε το χέρι για να τον αγγίξει. «Χρειάζεσαι βοήθεια, μωρό μου. Δεν φταις εσύ. Οι εφιάλτες...»

Η Λένι ξερόβηξε για να τραβήξει την προσοχή τους. «Καλημέρα», είπε.

Ο πατέρας της την είδε και έκανε ένα βήμα πίσω. Η Λένι παρατήρησε πόσο κουρασμένος, πόσο ηττημένος έδειχνε.

«Πρέπει... πρέπει να πάω σχολείο», είπε η Λένι.

Η μητέρα της, που φορούσε ροζ στολή σερβιτόρας, ψαχούλεψε στο τσεπάκι στο ύψος του στήθους της και έβγαλε τα τσιγάρα της. Έδειχνε νυσταγμένη· είχε δουλέψει μέχρι αργά το προηγούμενο βράδυ κι εκείνη τη μέρα είχε αναλάβει τη μεσημεριανή βάρδια. «Πήγαινε, Λένι. Να μην αργήσεις.» Η φωνή της ήταν ήρεμη και απαλή, γλυκιά σαν την ίδια.

Η Λένι φοβόταν να μείνει και φοβόταν να φύγει. Ήταν παράξενο – ίσως και ανόητο, αλλά συχνά αισθανόταν ότι ήταν ο μοναδικός ενήλικας στην οικογένειά της, το έρμα που συγκρατούσε το ξεχαρβαλωμένο καράβι των Ολμπράιτ για να μην μπατάρει. Η μητέρα της επιδιόταν σ' έναν διαρκή αγώνα «να βρει τον εαυτό της». Τα τελευταία χρόνια, είχε ασχοληθεί με τα εκπαιδευτικά σεμινάρια Έρχαρντ, με το κίνημα του ανθρώπινου δυναμικού, την πνευματική άσκηση, τον ουνιταρισμό. Ακόμα και με τον βουδισμό. Τα είχε δοκιμάσει όλα και είχε επιλέξει λίγα στοιχεία από το καθένα. Κυρίως, είχε αποκομίσει μπλουζάκια και αποφθέγματα, σκεφτόταν η Λένι. Όπως *ό,τι είναι, είναι, και, ό,τι δεν είναι, δεν είναι*. Κανένα δεν έδειχνε να έχει ιδιαίτερη αξία.

«Πήγαινε», είπε ο πατέρας της.

Η Λένι άρπαξε το σακίδιό της από την καρέκλα δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας και κατευθύνθηκε προς την πόρτα της εισόδου. Με το που έκλεισε με δύναμη, εκείνοι ξανάρχισαν τον καβγά.

«Να πάρει η ευχή, Κόρα...»

«Σε παρακαλώ, Ερντ, άκουσέ με...»

Δεν ήταν πάντα έτσι τα πράγματα. Τουλάχιστον αυτό ισχυριζόταν η μητέρα της. Πριν από τον πόλεμο ήταν ευτυχισμένοι, έμεναν σ' ένα πάρκο για τροχόσπιτα στο Κεντ, ο πατέρας της είχε μια καλή δουλειά μηχανικού, η μητέρα της γελούσε ακατάπαυστα και χόρευε στον ρυθμό του «Piece of My Heart», την ώρα που ετοίμαζε το βραδινό. (Ο χορός της ήταν η μοναδική ανάμνηση της Λένι από εκείνα τα χρόνια.)

Υστερα ο πατέρας της επιστρατεύτηκε, έφυγε για το Βιετνάμ, το ελικόπτερό του καταρρίφθηκε και τον έπιασαν αιχμάλωτο. Χωρίς εκείνον, η μαμά της κατέρρευσε και τότε ήταν που η Λένι συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πόσο ευάλωτη ήταν. Για ένα διάστημα, οι δυο τους μετακινούνταν από τη μια δου-

λειά στην άλλη, από τη μια πόλη στην άλλη, μέχρι που βρήκαν επιτέλους στέγη σ' ένα κοινόβιο στο Όρεγκον. Εκεί φρόντιζαν τα μελίσσια, έφτιαχναν σακουλάκια με λεβάντα για να τα πουλήσουν σε υπαίθριες αγορές και διαδήλωναν κατά του πολέμου. Η μητέρα προσάρμοσε την προσωπικότητά της όσο χρειαζόταν για να βρει μια θέση ανάμεσα τους.

Όταν ο πατέρας επιτέλους γύρισε στην πατρίδα, η Λένι δυσκολεύτηκε πολύ να τον αναγνωρίσει. Ο όμορφος, γελαστός άντρας που θυμόταν είχε γίνει κυκλοθυμικός, ευέξαπτος και απόμακρος. Στο κοινόβιο τον ενοχλούσαν τα πάντα, και έτσι μετακόμισαν. Λίγο αργότερα μετακόμισαν και πάλι. Και μετά, ξανά. Τα πράγματα δεν πήγαιναν ποτέ όπως τα υπολόγιζαν.

Ο πατέρας είχε αϋπνίες, τον απέλυαν συνεχώς, αν και η μητέρα ορκιζόταν ότι ήταν ο καλύτερος μηχανικός του κόσμου.

Αυτός ήταν ο λόγος που οι γονείς της τσακώνονταν εκείνο το πρωί. Ο πατέρας της είχε απολυθεί και πάλι.

Η Λένι φόρεσε την κουκούλα της. Στον δρόμο για το σχολείο, μετά από μερικά τετράγωνα με περιποιημένα σπίτια, προσπέρασε ένα σκοτεινό δάσος (*μην πλησιάσεις εκεί*), άφησε πίσω της το εστιατόριο A&W –εκεί περνούσαν τα Σαββατοκύριακά τους τα παιδιά του λυκείου– και έφτασε σ' ένα βενζινάδικο. Τα αυτοκίνητα έκαναν ουρά για να γεμίσουν το ντεπόζιτο με πενήντα πέντε σεντς το γαλόνι. Ο κόσμος ήταν εξοργισμένος εκείνον τον καιρό με την τιμή της βενζίνης.

Στα μάτια της Λένι, οι ενήλικες είχαν έναν γενικό εκνευρισμό, πράγμα διόλου παράξενο. Ο πόλεμος στο Βιετνάμ είχε διαχάσει τη χώρα. Στις εφημερίδες διάβαζαν κάθε μέρα άσχημα νέα: για τις βόμβες της οργάνωσης Γουέδερμαν, για αεροπειρατείες, για την απαγωγή της μεγαλοκληρονόμου Πάτι Χερστ. Το τρομοκρατικό χτύπημα στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου είχε σοκάρει την υφήλιο, όπως και το σκάνδαλο Γουότεργκέιτ. Και, πρόσφατα, είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται φοι-

τήτριες από το πανεπιστήμιο Ουάσινγκτον Στέιτ χωρίς να αφήνουν ίχνη πίσω τους. Ο κόσμος ήταν επικίνδυνος.

Και τι δεν θα έδινε η Λένι για να είχε έναν αληθινό φίλο εκείνη τη στιγμή. Ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία της να έχει κάποιον για να μιλάει.

Αλλά και πάλι, ακόμα και να συζητούσε με κάποιον εκείνα που την απασχολούσαν, σε τι θα βοηθούσε; Τι νόημα είχαν οι εκμυστηρεύσεις;

Σύμφωνοι, ο πατέρας της έχανε την ψυχραιμία του μερικές φορές και φώναζε, τα χρήματα δεν επαρκούσαν ποτέ και μετακόμιζαν κάθε τρεις και λίγο για να ξεφύγουν από τους πιστωτές, αλλά αυτός ήταν ο τρόπος ζωής τους και αγαπούσαν ο ένας τον άλλο.

Μερικές φορές όμως, ειδικά μέρες σαν εκείνη, η Λένι φοβόταν. Είχε την αίσθηση ότι η οικογένειά της είχε σταθεί στην άκρη ενός μεγάλου γκρεμού που θα κατέρρεε από στιγμή σε στιγμή, όπως κατακρημνίζονταν τα σπίτια στις σαθρές, πλημμυρισμένες πλαγιές του Σιάτλ.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, η Λένι γύρισε στο σπίτι περπατώντας μόνη της στη βροχή.

Το σπίτι βρισκόταν στα μισά ενός δρόμου που έβγαζε σε αδιέξοδο, η αυλή του ήταν λιγότερο φροντισμένη από τις άλλες. Ήταν μια σκούρα καφετί ισόγεια κατοικία με άδειες ζαρντινιέρες, βουλωμένες υδρορροές και μια πόρτα γκαράζ που δεν έλεγε να κλείσει. Ανάμεσα στις φθαρμένες, γκρίζες πλάκες της στέγης ξεπετιούνταν αγριόχορτα. Ένα κοντάρι χωρίς σημαία υψωνόταν σαν δάχτυλο που κατηγορεί, ενδεικτικό της δυσaráσκειας του πατέρα της για την κατεύθυνση προς την οποία όδευε η χώρα. Μπορεί η μητέρα να τον αποκαλούσε πατριώτη, πάντως εκείνος μισούσε το κράτος.

Η Λένι τον είδε στο γκαράζ, καθισμένο πάνω στον κεκλιμένο πάγκο εργασίας δίπλα στην καταχτυπημένη Mustang της μητέρας της. Η οροφή ήταν στερεωμένη με κολλητική ταινία. Κατά μήκος των τοίχων ήταν αραδιασμένα χαρτόκουτα γεμάτα πράγματα που δεν είχαν ακόμα ξεπακετάρει μετά την τελευταία μετακόμιση.

Φορούσε –όπως το συνήθιζε– το φθαρμένο στρατιωτικό τζάκετ του κι ένα σκισμένο παντελόνι Levi's. Καθόταν με καμπουριασμένη πλάτη και στήριζε τους αγκώνες του στους μηρούς του. Τα μακριά μαύρα μαλλιά του ήταν μπερδεμένα και αχτένιστα και το μουστάκι του απεριποίητο. Τα βρόμικα πόδια του ήταν γυμνά. Ακόμα και καμπουριαστός και με κουρασμένη όψη, ήταν όμορφος σαν σταρ του σινεμά. Όλοι το παραδέχονταν.

Σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε μέσα από τα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του. Της χαμογέλασε κάπως κουρασμένα, αλλά το πρόσωπό του φωτίστηκε. Έτσι ήταν ο πατέρας της· άλλαζε διαθέσεις και έχανε την ψυχραιμία του εύκολα, γινόταν και τρομαχτικός κάποιες φορές, αλλά αυτό συνέβαινε πολύ απλά επειδή ένιωθε έντονα την αγάπη, τον πόνο και την απογοήτευση. Κυρίως την αγάπη. «Λενόρα», είπε με φωνή τραχιά, βραχνή από το κάπνισμα. «Σε περίμενα. Συγγνώμη. Έχασα την ψυχραιμία μου. Και τη δουλειά μου. Σε απογοήτευσά πάλι.»

«Όχι, μπαμπά.»

Η Λένι ήξερε πόσο λυπόταν ο πατέρας της. Το έβλεπε στο πρόσωπό του. Όταν ήταν μικρότερη, αναρωτιόταν τι νόημα είχαν όλες εκείνες οι συγγνώμες αφού δεν άλλαζε ποτέ τίποτα, αλλά η μητέρα της της το είχε εξηγήσει. Εξαιτίας του πολέμου και της αιχμαλωσίας, κάτι είχε ραγίσει μέσα του. *Είναι σαν να έχει χτυπήσει την πλάτη του, είχε πει η μητέρα της. Όσο ένας άνθρωπος είναι λαβωμένος, δεν πρέπει να σταματήσουμε να τον αγαπάμε. Πρέπει να γίνουμε πιο δυνατές για να στηριχτεί επάνω μας. Με χρειάζεται. Μας χρειάζεται.*

Η Λένι κάθισε δίπλα του. Εκείνος πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της, την τράβηξε κοντά του. «Τον κόσμο τον κυβερνούν τρελοί. Δεν είναι η δική μου Αμερική αυτή. Θέλω...» Δεν τελείωσε τη φράση του και η Λένι παρέμεινε σιωπηλή. Είχε συνηθίσει τη θλίψη του πατέρα της, την απογοήτευσή του. Άφηνε συχνά τις προτάσεις στη μέση, σαν να φοβόταν μη βγουν στην επιφάνεια οι τρομαχτικές ή καταθλιπτικές σκέψεις του. Η Λένι αναγνώριζε αυτή του τη διστακτικότητα και την καταλάβαινε· τις περισσότερες φορές το καλύτερο ήταν να μη μιλήσει.

Ο πατέρας έψαξε στην τσέπη του και έβγαλε ένα στραπατσαρισμένο πακέτο τσιγάρα Camel. Άναψε ένα και η Λένι εισέπνευσε την αψιά, οικεία μυρωδιά.

Ήξερε πόσο πονούσε ο πατέρας της. Μερικές φορές η Λένι ξυπνούσε από το κλάμα του, άκουγε τη μητέρα της να προσπαθεί να τον παρηγορήσει λέγοντας: «Ησύχασε τώρα, Ερντ, πάει, πέρασε, είσαι στο σπίτι σου, είσαι ασφαλής.»

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι, φύσηξε μια τουλούπα γκριζογάλανου καπνού. «Απλώς θέλω... περισσότερα, μάλλον. Όχι μόνο μια άλλη δουλειά. Μια άλλη ζωή. Θέλω να περπατάω στον δρόμο και να μην ανησυχώ μήπως με πουν δολοφόνο μωρών. Θέλω...» Αναστέναξε. Χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά. Θα περάσουν όλα.»

«Θα βρεις καινούρια δουλειά, μπαμπά», του είπε.

«Σίγουρα, κοκκινομάλλα μου. Αύριο όλα θα είναι καλύτερα.»

Έτσι έλεγαν πάντα οι γονείς της.

ΕΝΑ ΚΡΥΟ, ΜΟΥΝΤΟ ΠΡΩΙΝΟ στα μέσα Απριλίου, η Λένι σηκώθηκε νωρίς, βολεύτηκε στη θέση της στον σαραβαλιασμένο λουλουδάτο καναπέ του καθιστικού και έβαλε το *Today Show* στην

τηλεόραση. Ρύθμισε την εσωτερική κεραία για να πιάσει καθαρότερο σήμα. Μόλις η εικόνα σταθεροποιήθηκε, η Λένι άκουσε την Μπάρμπαρα Ουόλτερς να λέει «...η Πατρίσια Χερστ, που τώρα αυτοαποκαλείται Τάνια, φαίνεται εδώ, σ' αυτή τη φωτογραφία, να κρατάει μια καραμπίνα M1 στην πρόσφατη ληστεία στο Σαν Φρανσίσκο. Οι αυτόπτες μάρτυρες κατέθεσαν ότι η δεκαεννιάχρονη κληρονόμος, θύμα απαγωγής του Συμβιωτικού Απελευθερωτικού Στρατού τον περασμένο Φεβρουάριο...»

Η Λένι είχε καθηλωθεί. Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ένας *στρατός* μπορούσε να εισβάλει σ' ένα διαμέρισμα και να αρπάξει μια *έφηβη*. Πώς να νιώσει ασφαλής κανείς σ' έναν τέτοιο κόσμο; Και πώς ήταν δυνατό μια πλούσια έφηβη να γίνει επαναστάτρια με το ψευδώνυμο Τάνια;

«Έλα, Λένι», είπε η μητέρα της από την κουζίνα. «Ωρα να ετοιμαστείς για το σχολείο.»

Η μπροστινή πόρτα άνοιξε με δύναμη.

Ο πατέρας μπήκε στο σπίτι χαμογελώντας αφοπλιστικά. Έδειχνε δυσανάλογα ψηλός στη χαμηλοτάβανη κουζίνα, επιβλητικός, όλο ζωντάνια, με φόντο τους γκρίζους τοίχους που είχαν σημάδια υγρασίας. Τα μαλλιά του έσταζαν νερά.

Η μητέρα στεκόταν πάνω από τα μάτια της κουζίνας και τηγάνιζε μπέικον για το πρωινό.

Ο πατέρας όρμησε στην κουζίνα και άνοιξε το τρανζιστοράκι που βρισκόταν στον πάγκο από φορμάικα. Ακούστηκε βραχνά ένα ροκ-εν-ρολ κομμάτι. Ο πατέρας έβαλε τα γέλια και τράβηξε τη μητέρα στην αγκαλιά του.

Η Λένι τον άκουσε να ψιθυρίζει: «Συγγνώμη. Συγχώρεσέ με.»

«Πάντα σε συγχωρώ», είπε η μητέρα, αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά, σαν να φοβόταν μην τη σπρώξει πιο πέρα.

Ο πατέρας την κρατούσε ακόμα από τη μέση, όταν την οδήγησε στο τραπέζι της κουζίνας. Τράβηξε μια καρέκλα και φώναξε: «Λένι, έλα λίγο!»

Η Λένι χαιρόταν όταν την έβαζαν στην παρέα τους. Σηκώθηκε από τον καναπέ και κάθισε δίπλα στη μητέρα της. Ο πατέρας της της χαμογέλασε και της έδωσε ένα χαρτόδετο βιβλίο. *Το κάλεσμα της άγριας φύσης*. «Θα σου αρέσει πολύ, κοκκινόμαλλα μου.»

Κάθισε απέναντι από τη μητέρα και έφερε την καρέκλα του πιο κοντά στο τραπέζι. Είχε το χαμόγελο της Καταπληκτικής Ιδέας, έτσι το ερμήνευε η Λένι. Το είχε δει και παλιότερα, κάθε φορά που ο πατέρας της κατάστρωνε ένα σχέδιο για να αλλάξουν ζωή. Και είχε καταστρώσει πολλά τέτοια σχέδια. Να πουλήσουν τα πάντα και να περάσουν έναν χρόνο κατασκηνώνοντας κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου του Μπιγκ Σερ. Να ασχοληθούν με την εκτροφή βιζόν (*φριχτή* εμπειρία). Να πουλάνε πακέτα με σπόρους της American Seed στην κεντρική Καλιφόρνια.

Έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί και το άπλωσε θριαμβευτικά στο τραπέζι. «Θυμάσαι τον φίλο μου τον Μπο Χάρλαν;» ρώτησε τη μητέρα.

Εκείνη συλλογίστηκε για λίγο και ρώτησε: «Από το Βιετνάμ;»

Ο πατέρας κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Στη Λένι είπε: «Ο Μπο Χάρλαν ήταν αρχηγός πληρώματος κι εγώ πυροβολητής. Προσέχαμε ο ένας τον άλλο. Ήμασταν μαζί όταν κατέπεσε το ελικόπτερό μας και μας έπιασαν. Πέρασαμε μια κόλαση.»

Η Λένι συνειδητοποίησε ότι ο πατέρας της έτρεμε. Τα μανίκια του πουκαμίσου του ήταν γυρισμένα και διακρίνονταν οι ουλές από τα καψίματα, που εκτείνονταν από τον καρπό ως τον αγκώνα του. Το σουφρωμένο, παραμορφωμένο δέρμα των ουλών δεν έπαιρνε ποτέ χρώμα στον ήλιο. Η Λένι δεν ήξερε τι είχε προκαλέσει τις ουλές του –δεν της είχε πει ποτέ και εκείνη δεν ρωτούσε– ήξερε όμως ότι τις είχαν προκαλέσει εκείνοι που τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο. Αυτό το είχε καταλάβει. Ο πατέ-

ρας είχε και στην πλάτη του ουλές, που σχηματίζουν εξογκώματα και ζάρες.

«Με ανάγκασαν να δω την εκτέλεσή του», είπε.

Η Λένι κοίταξε ανήσυχη τη μητέρα της. Ήταν η πρώτη φορά που τους έλεγε κάτι τέτοιο και εκείνες ταράχτηκαν ακούγοντας τα λόγια του.

Ο πατέρας χτυπούσε τα πόδια του ρυθμικά στο πάτωμα και τα δάχτυλά του νευρικά στο τραπέζι. Ξεδίπλωσε το γράμμα, το ίσιωσε και το γύρισε προς το μέρος τους για να μπορέσουν να το διαβάσουν.

Σμηνία Ολμπράιτ

Δυσκολεύτηκα πολύ να σε εντοπίσω. Λέγομαι Ερλ Χάρλαν.

Ο γιος μου, ο Μπο, μου είχε γράψει πολλά για τη φιλία σας. Σ' ευχαριστώ που στάθηκες καλός φίλος του.

Στο τελευταίο του γράμμα έλεγε ότι, αν πάθαινε κάτι σε εκείνο το κολασμένο μέρος, ήθελε να κληρονομήσεις εσύ το κτήμα του εδώ στην Αλάσκα.

Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Εκατόν εξήντα στρέμματα και μια καλύβα που θέλει φτιάξιμο. Αλλά ένας άντρας που δεν φοβάται τη δουλειά μπορεί να ζήσει εδώ καλλιεργώντας τη γη, μακριά από τους τρελούς, τους χίπηδες και το χάος των άλλων πολιτειών.

Δεν έχω τηλέφωνο, αλλά μπορείς να μου στείλεις γράμμα στο ταχυδρομείο του Χόμερ. Αργά ή γρήγορα θα φτάσει στα χέρια μου.

Το κτήμα είναι στο τέλος του δρόμου, μετά την ασημί καγκελόπορτα με το κρανίο αγελάδας, και ακριβώς πριν από το καμένο δέντρο, στον οδοδείκτη του εικοστού πρώτου χιλιόμετρου.

Ευχαριστώ και πάλι,

Ερλ

Η μητέρα σήκωσε τα μάτια της. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι, σαν πουλάκι, καθώς περιεργαζόταν τον πατέρα. «Αυτός ο άνθρωπος... ο Μπο, μας χάρισε ένα σπίτι; Ένα σπίτι;»

«Σκεφτείτε το», είπε ο πατέρας και πετάχτηκε από την καρέκλα γεμάτος ενθουσιασμό. «Ένα σπίτι μόνο για μας. Ολοδικό μας. Σε έναν τόπο όπου θα είμαστε αυτόνομοι, θα καλλιεργούμε τα λαχανικά μας, θα κυνηγάμε για να έχουμε κρέας και θα είμαστε ελεύθεροι. Τόσα χρόνια αυτό ονειρευόμασταν, Κόρα. Να ζούμε μια πιο απλή ζωή, μακριά από όλες αυτές τις αηδίες. Το κράτος δεν θα μου δένει τα χέρια, δεν θα μου λέει πώς να κάνω τη δουλειά μου, δεν θα τσαλαπατάει κανείς τα όνειρά μου. Θα είμαστε ελεύθεροι. Σκεφτείτε το.»

«Μια στιγμή», είπε η Λένι. Ακόμα και για τον πατέρα της, αυτό το βήμα ήταν τεράστιο. «Στην Αλάσκα; Θέλετε να μετακομίσουμε πάλι; Μα μόλις εγκατασταθήκαμε εδώ.»

Η μητέρα της έσμιξε τα φρύδια. «Ναι, αλλά... δεν υπάρχει τίποτα εκεί, έτσι δεν είναι; Μόνο αρκούδες και Εσκιμώοι, σωστά;»

Εκείνος σήκωσε τη μητέρα με τέτοιο ζήλο, που την έκανε να παραπατήσει, να πέσει στην αγκαλιά του. Η Λένι έβλεπε ότι ο ενθουσιασμός του έκρυβε μια δόση απελπισίας. «Το έχω ανάγκη, Κόρα. Χρειάζομαι ένα μέρος στο οποίο θα μπορώ να αναπνέω ξανά ελεύθερα. Μερικές φορές αισθάνομαι ότι δεν με χωράει ο τόπος. Οι εικόνες από το παρελθόν και οι εφιάλτες θα σταματήσουν μόλις πάμε εκεί. Το ξέρω. Το έχουμε ανάγκη όλοι. Θα ξαναγίνουν όλα όπως πριν. Το Βιετνάμ με διέλυσε.»

Η μητέρα έστρεψε το πρόσωπό της για να αντικρίσει τον πατέρα. Η χλωμάδα της ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα μελαχρινά μαλλιά του και το μαυρισμένο δέρμα του.

«Έλα, μωρό μου», είπε ο πατέρας. «Φαντάσου πώς θα είναι...»

Η Λένι είδε τη μητέρα της να μαλακώνει, να προσαρμόζει τις ανάγκες της ώστε να ταιριάζουν με τις δικές του, να φαντά-

ζεται τον νέο εαυτό της: Θα ήταν κάτοικος Αλάσκας. Ίσως νόμιζε ότι ήταν κι αυτό σαν τα εκπαιδευτικά σεμινάρια Έρχαρντ ή τη γιόγκα ή τον βουδισμό. Μια λύση, δηλαδή. Το πού, το πότε και το τι δεν είχαν σημασία για τη μητέρα. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν εκείνος. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, ήθελε να είναι ευτυχισμένος ο πατέρας, ήθελε να πιστέψει σ' εκείνον. «Ένα ολοδικό μας σπίτι», είπε. «Αλλά... για χρήματα... μπορείς να κάνεις αίτηση για στρατιωτική σύνταξη αναπηρίας...»

«Όχι πάλι τα ίδια», είπε εκείνος αναστενάζοντας. «Δεν πρόκειται να το κάνω αυτό. Το μόνο που χρειάζομαι είναι μια αλλαγή. Και θα είμαι πολύ πιο προσεκτικός με τα χρήματα στο εξής, Κόρα. Σου τ' ορκίζομαι. Μου έχουν μείνει λίγα από εκείνα που κληρονόμησα από τον γέρο μου. Και θα πίνω λιγότερο. Θα μπω και σ' εκείνη την ομάδα υποστήριξης βετεράνων που ήθελες να πάω.»

Η Λένι το είχε ξαναζήσει το παραμύθι. Τελικά δεν είχε καμία σημασία τι ήθελε εκείνη ή η μητέρα της.

Ο πατέρας της ήθελε να κάνει ένα νέο ξεκίνημα. Το είχε ανάγκη. Και η μητέρα της ήθελε να τον βλέπει ευτυχισμένο.

Άρα θα έκαναν μια καινούρια προσπάθεια, σ' έναν νέο τόπο, ελπίζοντας ότι η αλλαγή σκηνικού θα ήταν η λύση όλων των προβλημάτων τους. Θα πήγαιναν στην Αλάσκα ακολουθώντας αυτό το νέο όνειρο. Η Λένι θα έκανε εκείνο που της ζητούσαν και μάλιστα με χαμόγελο. Πάλι θα ήταν η καινούρια στο σχολείο. Γιατί αυτό υπαγόρευε η αγάπη.

Το επόμενο πρωί, η Λένι ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και άκουγε τη βροχή να σφυροκοπάει τη στέγη. Φανταζόταν μανιτάρια να φυτρώνουν κάτω από το παράθυρο, τα στρογγυλωπά, δηλητηριώδη καπέλα τους να ξεμυτίζουν μέσα από τη λάσπη και να γυαλίζουν δελεαστικά. Το προηγούμενο βράδυ, η Λένι είχε μείνει άγρυπνη στο κρεβάτι για αρκετή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, διαβάζοντας για τις αχανείς, επικίνδυνες εκτάσεις της Αλάσκας. Το μέρος είχε εξάψει τη φαντασία της με απρόσμενο τρόπο. Το Τελευταίο Σύνορο έμοιαζε με τον πατέρα της. Ήταν επιβλητικό. Πληθωρικό. Κάπως επικίνδυνο.

Έφτανε στα αυτιά της μια μουσική –μια υπόκωφη μελωδία από τρανζιστοράκι. Το «Hooked on a Feeling». Πέταξε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Στην κουζίνα βρήκε τη μητέρα της να στέκεται μπροστά στον φούρνο και να καπνίζει. Έδειχνε αιθέρια στο φως της λάμπας, τα φιλαριστά ξανθά μαλλιά της ήταν ακόμα ανακατεμένα από τον ύπνο, το πρόσωπό της κρυβόταν μέσα σε ένα σύννεφο γκριζογάλανου καπνού. Φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι με τιράντες, το οποίο από τα πολλά πλυσίματα είχε χάσει το σχήμα του και έπλεε πια στο λεπτό της κορμί, κι ένα φούξια εσώρουχο με ξεχειλω-

*«Μια γυναίκα πρέπει να είναι δυνατή σαν ατσάλι εδώ.
Μην περιμένεις ότι θα έρθει κάποιος να σώσει εσένα
και την οικογένειά σου. Μόνο εσύ μπορείς. Εδώ επιτρέπεται
να κάνεις μόνο ένα λάθος. Το δεύτερο θα σε σκοτώσει!»*

1974. Ο Ερντ έχει μόλις επιστρέψει από το Βιετνάμ, όπου ήταν αιχμάλωτος πολέμου, και δεν μπορεί να στεριώσει σε καμία δουλειά. Όταν κληρονομεί ένα σπίτι στην Αλάσκα, διακρίνει μια ευκαιρία διαφυγής και μετακομίζει εκεί με τη σύζυγο και την έφηβη κόρη του.

Όμως η προσαρμογή στη νέα πραγματικότητα είναι δύσκολη, παρότι η τοπική κοινωνία τους υποδέχεται εγκάρδια. Το αφόρητο κρύο, η πείνα και το μόνιμο σκοτάδι του χειμώνα βγάζουν στην επιφάνεια τον χειρότερο εαυτό του Ερντ που ξεσπά βίαια στην Κόρα, τη γυναίκα του. Εκείνη προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κρατήσει την οικογένεια ενωμένη και να προστατεύσει την έφηβη Λένι που, σε πείσμα των σκληρών συνθηκών, βιώνει τον πρώτο της έρωτα...

Μια επική ιστορία για την ανθρώπινη επιβίωση και τον νεανικό έρωτα που ανθίζει κόντρα στις αντιξοότητες της ζωής. Ένα μυθιστόρημα με καφκικές αποχρώσεις, που παράλληλα αναδίδει ελπίδα και δύναμη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-833-0

